

یادمان بیستمین سالگرد قتل‌های سیاسی پاییز ۱۳۷۷

"هر فردی حق آزادی عقیده و بیان دارد و این حق مستلزم آن است که کسی از داشتن عقاید خود بیم و نگرانی نداشته باشد." (ماده ی ۱۹ اعلامیه حقوق بشر)

بیست سال از قتل‌های سیاسی پاییز ۷۷ می‌گذرد. در آن برهه‌ی زمانی، پیروز دوانی، فعال سیاسی و مؤسس بولتن پژوهشی «پیام امروز»، حمید حاجی زاده، شاعر و منتقد حکومت به همراه پسر ۹ ساله‌اش کارون، داریوش فروهر و پروانه اسکندری از چهره‌های سیاسی دگراندیش، مجید شریف، عضو هیئت تحریریه‌ی «ایران فردا»، محمد مختاری و محمدجعفر پوینده از اعضای فعال و مؤثر دوره‌ی سوم کانون نویسندگان، به گونه‌ای زنجیره‌ای و فجیع ترور می‌شوند.

قتل‌های سیاسی پاییز ۷۷ به دنبال سلسله ترورهای سیستماتیکی بودند که جمهوری اسلامی از آغاز روی کار آمدن، بنا بر ماهیت فرهنگی واپس‌گرایانه‌اش در داخل و خارج از ایران، برنامه‌ریزی و به مرحله‌ی اجرا درمی‌آورد. از آن جمله می‌توان به ترور دکتر کاظم سامی، دکتر تفضلی، احمد میرعلایی، غفار حسینی، ابراهیم زال زاده، عبدالرحمان قاسملو، صادق شرفکندی، نوری دهکردی و بسیاری دیگر اشاره کرد که حکومت به موازات اعدام‌های رسمی هزاران فعال سیاسی و اجتماعی در زندان‌های مخوف خود، پی در پی طراحی و به موقع اجرا می‌نهاد. این ترورها با هدف سرکوب و حذف فیزیکی انسان‌های دگراندیشی صورت می‌گرفت که مروج و پیش‌برنده‌ی اندیشه‌های بالنده، مستقل و منتقد حکومت بوده، توده‌ها را به تفکر پرسشگر و انتقادی در برابر فرهنگ سرکوب، سانسور و بردگی وا می‌داشتند.

این قتل‌های سیاسی، انفجاری اجتماعی و سیاسی را در ایران و در جامعه‌ی بین‌المللی دامن زد. موج اعتراضات خانواده‌های این عزیزان و خبر سوگواری آن‌ها که با اعتراضات گسترده‌ی مردم همراه شد، به طور گسترده از طریق رسانه‌های داخلی و خارجی بازتاب یافت.

موج این اعتراضات مردمی، جمهوری اسلامی را برای نخستین‌بار وادار ساخت که پاسخی هرچند ناروشن و مغشوش نسبت به ترورهای سیستماتیک خود بدهد. به همین سبب، پاییز ۱۳۷۷ را می‌توان نقطه‌ی عطفی در اعتراضات مردمی نسبت به کشتار دگراندیشان دانست.

اگر چه موج این اعتراضات گسترده بود ولی روند پیگیری ترورها، آن گونه که انتظار می‌رفت به سرانجامی نرسید. پرونده‌ی آن مُتله شد، یکی از مهره‌های کلیدی و برنامه‌ریز قتل‌ها در زندان به قتل رسید، وکیل خانواده‌ها روانه‌ی زندان گردید و دادگاهی پشت درهای بسته و بی‌حضور خانواده‌ها و وکلایشان تشکیل شد. جمهوری اسلامی سعی کرد بار دیگر با تحریف تاریخ، این ترورهای سیاسی را مشمول مرور زمان کند تا برای همیشه از حافظه‌ی تاریخی مردم ایران محو شود. اما پی‌گیری و دادخواهی خانواده‌های این عزیزان، نیز برپایی مراسم گسترده‌ی یادمان قربانیان در داخل و خارج

کشور، نگذاشت که این واقعه‌ی مهم تاریخی مشمول مرور زمان شود و نقشه‌ی حاکمان جمهوری اسلامی را برای محو این جنایت، نقش بر آب کرد.

بیستمین یادمان این عزیزان، مجالی است برای بازخوانی و تأمل در فاجعه‌ی قتل‌های سیاسی و سیستماتیک در ایران. گرچه پاسخ به دادخواهی خانواده‌ها ناتمام ماند، اما تلاش پی‌گیر آن‌ها، وکلا و یاران متعهدشان در افشای این جنایات، نشان داد که پرونده‌ی این ترورها در برابر آگاهی جمعی مردم ایران همواره باز است.

در بیستمین سالگرد آن جنایات سیاسی حکومتی، گردهم خواهیم آمد تا یاد عزیزانی را پاس بداریم که در مقابل حکومت سرکوب و خفقان ایستادند و جان بر سر آرمان‌های خویش نهادند.

بیستمین یادمان، مروری است بر آن بیداد و تلاش خستگی‌ناپذیر خانواده‌های این عزیزان و همدلان آنان برای دادخواهی. این دادخواهی چیزی نخواهد بود جز محاکمه‌ی جمهوری اسلامی در دادگاهی مستقل، بی طرف و علنی با هدف روشن شدن ابعاد جنایات و در نهایت، مجازات حاکمان جمهوری اسلامی به جرم جنایت علیه بشریت! به امید آن روز!

برگزارکنندگان بیستمین یادمان:

کانون کنشگران دمکرات و سوسیالیست-هانوفر

خانواده پوینده

مراسم بیستمین یادمان: سخنرانی خانواده‌های این عزیزان و منیره برادران
گشایش نمایشگاه نقاشی، نمایش فیلم و موزیک با همراهی گلرخ جهانگیری

زمان: ۷ و ۸ دسامبر ۲۰۱۸

Zur Bettfedernfabrik 1, 30451 Hannover

مکان: خانه کارگاه